

JOSEP M. ESPINÀS

els silencis de joan rector

Dos grans amics:
Espinàs i Rector

Em demanen que es-
crigui unes ratlles
sobre el meu amic
Joan Rector.

Hi ha dues menes d'amics. Els que veiem sovint, a vegades cada dia, a vegades cada setmana, i els que només veiem de tant en tant. Però la qualitat de l'amistat és independent de la freqüència de les trobades. Ho dic perquè en Joan Rector i jo hem estat, penso, uns grans amics, encara que deixéssim passar molts dies sense veure'ns. Això s'explica, evidentment, perquè ell vivia a Argentona i jo, a Barcelona. Però precisament la distància era la que donava força a aquella frase que

ens dèiem la meua dona i jo: "aquest diumenge podríem anar a veure en Joan".

Durant molts anys ens convidava a dinar la seva dona, la Montse. Quan va morir, ell va mantenir el costum, i sovint els seus fills s'afegien a la taula. I després de dinar, no calia que passés res. Anàvem a seure còmodament i parlàvem de qualsevol cosa. De records d'Argentona de quan érem joves, jo hi havia estiuat. Del jazz, de la pintura contemporània, de llibres, coses que interessaven en Joan Rector des que era molt jove, quan ens vam conèixer.

Però el més important, potser, eren els moments de silenci. Quan

després de comentar el que fos, ens quedàvem asseguts, l'un al costat de l'altre —si era l'hivern, mirant la llar de foc—, sense dir res. Aquells moments de silenci compartit acreditaven, precisament, que érem molt amics. Perquè només els que s'estimen i es respecten poden estar-se callats tan a prop.

Aquest benestar sòlid, repetit una vegada i una altra, és el que més recordo, i més valoro, de la meua relació amb Joan Rector.

I per això m'ha dolgut tant la seva mort, la mort de l'amic. Perquè aquells silencis de confiança, compartits, han desaparegut. Ara, en el silenci, no hi podem trobar la seva companyia.